

i Güell, aleshores cònsol espanyol i excursionista, que fou qui va establir estrets lligams amb la ciutat de l'Alguer, i fou de fet el veritable desvetllador de l'interès per la cultura catalana a Sardenya. Conferències sobre Sardenya, sobre l'excursionisme a Catalunya a partir de la Renaixença.

El programa d'activitats es complementà amb diverses actuacions musicals d'artistes algueresos i de la resta del territori del nord-oest de Sardenya.

El dilluns 31 d'octubre tingué lloc el sopar d'Agermanament i concert amb artistes locals que va aplegar més de 800 persones on es degustà xai ofegat un dels plats de referència a la cuina sarda.

Al llarg de l'Aplec es tingué molt present al coordinador i un dels màxims impulsors d'aquests Aplecs Excursionistes, en Francesc Beato a qui es feu un sentit homenatge per la seva vinculació i la seva empenta en favor de l'Aplec de l'Alguer, mort ara fa un any.

El dimarts 1 de novembre es feu l'acte de cloenda amb la plantada d'una alzina als jardins públics de l'Alguer aprop del monument a la unitat de la llengua i utilitzant terra portada d'arreu dels Països Catalans, que serà un record permanent d'aquesta trobada excursionista i el compromís d'enfortir els lligams establerts amb els excursionistes d'arreu de les terres de parla catalana.

Josep Castells i Gironès

Walter Bonatti (Bèrgamo, 12 de juny de 1930 – Roma, 13 de setembre de 2011)

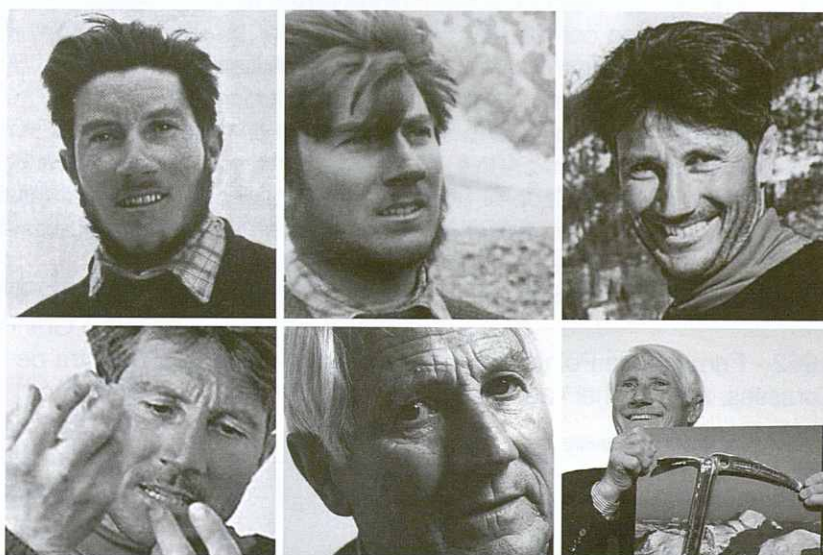
Són moltes les grans figures del món de l'alpinisme que en el decurs dels darrers decennis ens han anat deixant i la pèrdua que ha tingut més ressò ha estat la d'en Walter Bonatti.

Quin deu ser-ne el motiu? Per què la seva mort ha comportat tal allau d'escrits de reconeixement, tot i pensar que la majoria de gent del món de la muntanya encara no havia nascut quan en Walter Bonatti va "penjar les botes" el 22 de febrer de 1965 al cim del Cerví, després d'haver protagonitzat en solitari la primera ascensió hivernal de la seva cara nord obrint-hi una nova via? Això s'explica pel fet que encarnava valors com el coratge, la llibertat, la fantasia, la tenacitat, el desig d'encarar la muntanya per conèixer els propis límits, l'esperit de superació, avantposar l'home a la tècnica, ..., valors tots ells que, malgrat la seva relativament curta carrera alpinística, va saber difondre fins al final.

Nascut a Bèrgamo el 22 de juny de 1930, aquest home de la plana que ja de jove somniava en terres llunyanes, a partir de 1951 va anar esdevenint una llegenda de l'alpinisme i referent per a successives generacions. Les seves escalades solitàries i hivernals han escrit una bona part de la història de les muntanyes del món i amb ell desapareix el més significat dels símbols d'un alpinisme èpic i romàntic.

Un apunt de la seva visió de la muntanya i la vida el podem entreveure en aquestes manifestacions: *"La muntanya m'ha ensenyat a no fer trampa, a ser honest amb mi mateix i amb el que faig ... És una escola dura, de vegades cruel i tot, però sempre sincera com no ho és sempre l'activitat quotidiana."*

A manera de resum de la seva carrera muntanyenca, i només passant-hi de puntetes, es poden recordar els següents fets:

1948 – Primeres escalades en el massís de la Grigna, prop de Lecco.

1949 – Repetició de vies alpines considerades entre les més dures de l'època: Punta Walker de les Grandes Jorasses i cara oest de l'Agulla Negra de Peuterey.

1951 - Primera de la cara est del Grand Capucin, en companyia de Luciano Ghigo, considerada impossible fins a aquell moment.

1954 - Amb només 23 anys, va ser un dels protagonistes de l'expedició italiana al K2. Malgrat la seva decisiva intervenció per possibilitar que Lino Lacedelli i Aquile Compagnoni aconseguissin el cim, i que li va costar haver de fer bivac a 8100 m amb el "portejador" hunza Mahdi, el relat oficial deixà de banda la seva contribució i va falsejar els fets, essent calumniat públicament de falta de companyonia; no va ser fins a l'any 2007 que el Club Alpí Italià va reconèixer la veracitat de la versió de Bonatti. Aquells fets el van fer dubtar de tot i de tothom i hi va respondre amb l'ascensió en solitari de l'esperó sud-oest del Petit Dru. L'anomenat "Pilier Bonatti" serà considerat com una de les vies senyeres dels